

Trots op onszelf, ook trots op jou?

Op onze school is de kring het hart van elke klas. We starten hier onze dag met een 'Goeiemorgen', een 'Hoe voel ik me?' en een 'Wat nieuws?'. Onze eigen leefwereld en de wereld daarbuiten vinden elkaar vooraleer we aan het werk gaan.

Het laatste jaar zagen we veel gebeuren in die kring. Nieuws ontdekken werd steeds moeilijker, uitstapjes begonnen allemaal op elkaar te lijken. We probeerden met onze ogen medeleven, begrip of een glimlach te tonen. We probeerden de traan te verdringen. Onze ogen deden pijn, maar onze leerlingen bleven mogelijkheden zien. Zelden waren wij leerkrachten zo trots.

Beetje bij beetje wordt de vrijheid van onze kinderen verder ingeperkt. Met kleine stapjes en acties ontnemen we hen elke keer een beetje meer ruimte om te spelen, ruimte om te groeien, ruimte om te ontplooiën, ruimte om zich te ontwikkelen. Onze kring is niet langer rond van vorm. We zitten flink aan ons eigen bankje, overleggen met hetzelfde schoudermaatje en brengen een dekentje mee zodat de ramen kunnen openstaan.

Bijna zonder zagen en klagen gingen onze leerlingen mee in dit verhaal. Maar toch. Na de 'Wat nieuws?' verandert ook de 'Hoe voel ik me?' in onze klassen. Sommigen vieren binnenkort voor de tweede keer een verjaardag met veel beperkingen en weinig volk. Maar als het mooi weer is, kan oma wel eens buiten langskomen voor een stukje taart. En als de dierenparken dan nog open zijn, gaat mama op tijd reserveren. Het wordt een leuke dag. Op de speelplaats zijn de hekken ondertussen weer tevoorschijn gehaald. We spelen in ons vak en we helpen ons zusje dat gevallen is niet recht zoals vroeger. Zij zit in een ander vak. Maar zij hoeft tenminste nog geen mondmasker om.

We lezen in de krant dat kinderen heus niet zo'n probleem maken van die mondmaskers en andere plichtplegingen. Zij zijn veerkrachtig, zij laten dit alles gebeuren en gaan er op hun eigen bijzondere manier mee om. Zo zorgen zij samen voor veilige scholen en grootouders die niet sterven. We beginnen ons af te vragen of het wel gezond is dat zij zomaar meegaan in dit verhaal. Wie zorgt voor wie?

Meer en meer hoorden we toch hun stemmetjes. Waarom voetballers en wielrenners wel buiten mogen spelen zonder mondkapje. Waarom zij zoveel moeten opgeven terwijl de burens feestjes geven. Waarom kindjes van twee jaar moeten starten in een nieuwe school waar ze getroost worden door juffen met een half gezicht. Of ze lief zijn wanneer ze oma en opa een bezoekje brengen of net heel stout.

Deze week was de maat voor onze kinderen vol. Ze wilden graag hun stem laten horen met een hoopvol signaal. Want zij ontdekten wat nieuws de voorbije maanden. Zij weten hoe we de maatregelen kunnen volhouden. Uitgebreid konden ze testen wat werkt tegen verveling en ze waren bereid om dit de wereld in te sturen.

Vrijdagmiddag, vlak voor Paaspauze, kregen onze leerlingen tijd en vrijheid om hun stem op hun eigen manier te laten horen: dansjes, filmpjes, protestliedjes, Coronapoly, vrije teksten, ... onze school werd omgetoverd tot een broedplaats voor creatief talent, voor actie. De ondertoon bleef positief. We moeten het samen doen. We geven het goede voorbeeld. We zijn trots op onszelf.

Het voelde weer aan als school maken zoals wij het dromen. De leerlingen gaven het beste van zichzelf, de energie spatte ervan af, de goesting om iets te realiseren groeide met de minuut.

En wij namen ons voor om elke dag het verhaal te brengen van één van onze leerlingen, hun stem te laten horen, via kanalen als facebook en instagram de boodschappen van onze ontwapenende helden te verspreiden. Deze vorm van maatschappelijke actie heeft ons geraakt en plaatste alles weer in perspectief. Dit is tenslotte wat wij als school nastreven: onze kinderen begeleiden in hun groei tot volwaardige participanten aan de samenleving; een samenleving waarin zij verdienen altijd op de eerste plaats te blijven staan, een maatschappij waarin we hen blijven zien en horen.